

Alain de Benoist ve svém díle „The Problem of Democracy“ přebírá od Platóna mnoho jeho kritických náhledů vztahujících se k řecké demokracii. Jste toho názoru, že se jedná o periodicky se opakující jev? Jaký je váš postoj k de Benoistovým závěrům?

Autoři, již jsou přiřazováni k Nové pravici, často ve svých analýzách moderní civilizace odkazují na starověké Řecko, neboť prostřednictvím těchto porovnání si můžeme udělat obrázek o duchu tehdejší civilizace, zbavený prizmatu moderní doby. Ačkoli v této knize nalézám mnoho podnětných myšlenek, musím zároveň připustit, že některé de Benoistovy závěry mi připadají zmatené. Jeví se mi totiž, že v určitých pasážích si pohrává s myšlenkou návratu k vládě aristokratické elity, aby vzápětí zařadil zpětný chod a horoval pro přímou demokracii a častá referenda. Není mi jasné, čeho by tímto přístupem bylo dosaženo mimo způsobení ještě většího chaosu, než jaký nyní panuje. I přesto, že dle mého názoru jsou de Benoistovy zásluhy neporovnatelné se zásluhami jakéhokoli dalšího žijícího filisofa, přijde mi, že se až přespříliš snaží vymanit z nepadnoucí škatulky „neofašistického filisofa,“ jež mu byla odjakživa přiřazována.

Myslíte si, že rozdělení na levici a pravici je přesné? Tato otázka má dva aspekty; tím prvním jsou koncepce samotné, respektive zdali existují dvě navzájem nezávislé levicové a pravicové koncepce. Druhá úroveň otázky se týká politických stran: máme vůbec ještě dnes nějaké ucelené levicové a pravicové politické strany?

Předpokládám, že se vaše otázka týká politického rozdělení ve Spojených státech. Jak jsem již zmínil výše, pokud se v tomto bodě přidržíme tradičních evropských koncepcí levice a pravice, nemůžeme v této souvislosti hovořit o existenci jakékoli ryzí pravice na americké půdě, nakolik opravdová pravice vyznává antidemokratické, hierarchické a antisekulární hodnoty. Americká ústava je sama o sobě postavena na liberálních principech, jež byly nejhlavnějším hnacím motorem americké revoluce. Proto jsem nikdy neporozuměl tomu, proč tolik lidí z našich kruhů obdivuje Rona Paula. Souhlasím, že se zdá být o maličko lepším než ostatní kandidáti, avšak z komplexního úhlu pohledu nenalezneme v jeho myšlenkách nic, co by se shodovalo s opravdově pravicovými náhledy na svět. Nutno však podotknout, že rozlišují mezi jednotlivými americkými politickými školami.

Paleokonzervativci, zejména pak někteří jejich jednotliví představitelé, z nichž jmenujme například Pata Buchanana, jsou o mnoho blíže ideálům ryzí pravice, nežli jakékoli výstupy dnešního politického mainstreamu. Na současných politických stranách vidím jen pramálo zajímavého. Republikáni občas učiní příležitostné ideologické gesto, avšak jen z toho důvodu, aby upokojili svou voličskou základnu, což značí, že žádné z nich nemůže dlouhodobý dopad na americkou společnost v podobě zásadní změny. Navíc v dnešní době hrají v americkém

politickém diskursu prim neokonzervativci, kteří, jak již poznamenalo mnoho jiných přede mnou, mají své kořeny v trockismu.

Domníváte se, že Nová pravice a určité ucelenější elementy americké pravice, jako například paleokonzervativci, moho nalézt společnou řeč? Zdá se, že Nová pravice není nadšena amerikanizací, její náhledy na Ameriku jako takovou však až tak jasné nejsou.

Nejsem si tím jist. Mezi těmito proudy existují mnohé průsečíky, avšak rovněž také velké rozdíly. Jedním z nejmarkantnějších je identifikace Nové pravice s Nietzscheovou tezí, že křesťanství je prapůvodem současné choroby Západu, zatímco paleokonzervativcům leží na srdci zachování křesťanské identity Spojených států. A přestože jsem po intelektuální stránce nakloněn Nové pravici, nemyslím si, že by bylo možné vybudovat jakoukoli životaschopnou politickou doktrínu okolo myšlenky absolutního zřeknutí se křesťanství.

A co se týče problematiky amerikanizace, klíčovým tématem v tomto ohledu je vývoz toho nejhoršího z americké kultury do všech koutů zeměkoule, nikoli Amerika sama o sobě. Tomuto názoru nemám co vytknout. Masová americká popkultura narušuje přirozenost vlastní společnosti, proto si lze jen velmi obtížně představit, že by měla mít nějaký pozitivní dopad na ostatní země. Dozajista však Nová pravice šmahem neodmítá Ameriku jako celek včetně jejích obyvatel.

Jak se coby Američan díváte na americkou hegemonii ve světě? Myslíte si, že může mít i nějaké kladné aspekty? Jakým směrem by podle vašeho názoru měla vaše rodná země kráčet?

Nejsem příznivcem horlivého antiamerikanismu. Představu, že vše, co se v Americe nachází, nebo co Amerika učiní, je špatné, považuji za dosti zjednodušující. V tomto názoru jsem se ještě utvrdil po svém návratu z Indie. Myslím si však, že vrcholná éra této země spadá do jejího dřevního období, kdy se (většinou) zaměřovala na své vnitřní záležitosti a její vláda nezasahovala do životů svých občanů. Situace se začala zhoršovat s příchodem války Severu proti Jihu, kdy se vláda poddala bankéřům a průmyslníkům ze Severu a vyhlásila válku určité části své vlastní populace. Ve 20. století došla Amerika k přesvědčení, že disponuje Bohem posvěceným závazkem změnit zbytek světa k obrazu svému, v případě nutnosti i prostřednictvím bombových náletů, a obohatit se distribucí nejzdegenerovanějších kulturních produktů v celé lidské historii. V mezidobí vláda neustává ve svém úsilí vedoucím k omezování práv svých vlastních občanů. Vzhledem k tomu, že ekonomika sklouzává čím dál tím hlouběji do záchodové mísy, jsem nabyl přesvědčení, že vše spěje k tomu, abychom se jednoho dne stali nevolníky na nedozírné plantáži Třetího světa. Myslím, že sancí pro Ameriku je její reorganizace po komunitní linii, po čemž ostatně volá i Nová pravice. I samotní autoři z jejích řad se nechali slyšet, že mnohé z jimi propíraných myšlenek mají svůj původ v idejích radikálnějších amerických myslitelů, mezi něž lze zařadit například představitele **Jížanských agrárníků**. Výjimečnost Ameriky spočívá v tom, že je jedinou zemí, která byla vybudována na základě abstraktních principů a nikoli kmenové pospolitosti. Na jednu stranu jde o slabinu, neboť postrádáme tradice a zakořeněnost, jimiž ostatní národy disponují ze své samotné

podstaty, na druhou stranu se však může jednat i o výhodu, neboť máme dlouhou tradici života v rámci dílčích komunit, jež se snažily uchovávat svou jedinečnost a zároveň žít v harmonii s ostatními, pokud se neukázali coby hrozba. V tomto smyslu je tedy Amerika vskutku „novopravicovou“ zemí.

Co si představíte pod pojmem „liberalismus“? Jedná se o filosofii nebo souhrn negativních náhledů na ostatní filosofie?

Momentálně mám rozečtenou knihu nedávno zesnulého amerického konzervativně-katolického filosofa Thomase Molnara, nazvanou „The Counter-Revolution.“ Autor v ní identifikuje společného jmenovatele veškerých liberalismem odkojených hnutí od dob Velké francouzské revoluce (Sovětský svaz a současné americké Demokratty nevyjímaje), jímž je podle něj ateismus. Myslím si, že autor uhodil hřebík přesně na hlavičku. Bez přítomnosti Boha můžeme na svět nahlížet z pohledu dělníků, produktivity, pohodlí, „lidských práv“ (ať již tento termín znamená cokoli), a podobně – všechny věci, jež liberálové vyzdvihují, redukuje humanitu na pouhý utilitarismus. To nejlepší, čím jakákoli kultura světa disponuje, vyvěrá z touhy po nadpozemském a transcendentním.

Pokud byste ve vašem vydavatelství uvažovali o vydání nových děl, jak by asi podle vás měla vypadat? Přijali byste pod svá křídla nějaké právě rozepsané dílo? Pokud ano, jakým způsobem vám mohou mladí, nadějní autoři zaslat svoje díla, a jaká kritéria by tato měla splňovat?

Existují doslova a do písmene stovky knih, jež bychom rádi vydali! Stále nám přicházejí nové práce. Celkově vzato tu jde hlavně o finanční otázku a o autorská práva. Co se mě osobně týče, rád bych vydal některá z děl Ernsta Jüngera v angličtině, rovněž tak i práce některých dalších revolučně-konzervativních autorů. Mimoto bych se rád zaměřil na Evolova díla a hlouběji zabrousil do tradicionalistické oblasti, kde vždy panovalo striktní rozdělení na guénoniány, schuoniány a evoliány. Ač nevím, zdali je to vůbec reálně možné, rád bych, aby právě Arktos byl prvním vydavatelstvím, které by pomohlo zbourat tyhle mosty. Maličko jsme tomu již napomohli ve svém časopise „The Initiate,“ v němž vedle sebe byly otištěny guénoniánské i evoliánské články. Taktéž bych přivítal, kdybychom publikovali více amerických materiálů, zvláště z paleokonzervativního prostředí.

I v oblasti původní tvorby máme připravené nějaké novinky. Mimo výše zmíněného románu od Tita Perduea chystáme též vydání díla „The Clash of History“ od Dominique Vennera, francouzského autora, jehož jméno má již po dlouhá desetiletí v jeho rodné zemi váhu, jeho díla však prakticky nebyla přeložena do žádného z dalších jazyků. Tuto knihu napsal speciálně pro naše vydavatelství, jedná se o soubor sókratovských dialogů mezi jím samotným a nejrůznějšími postavami z evropské historie. Plánujeme i vydání sebraných esejů Alaina de Benoista na téma současné globální finanční krize. Dále lze s určitou mírou pravděpodobnosti očekávat i další knihu od Kerryho Boltana.

Pokud by nám někdo chtěl poslat rukopis svého díla, budeme jenom rádi. Můžete jej zaslat přímo mně (john@arktos.com) nebo na adresu info@arktos.com. Pouze se prosím ujistěte, že

vaše práce je koncepčním dílem, přinášejícím originální myšlenky, jež budou mít svou relevanci i v budoucnosti. Úzce tématicky zaměřené práce, jejichž aktuálnost brzo pomine, nemá smysl zveřejňovat v knižní podobě.

Čtvrtá část rozhovoru s Johnem Morganem, který vedl Brett Stevens, byla převzata ze stránek Amerika.org.